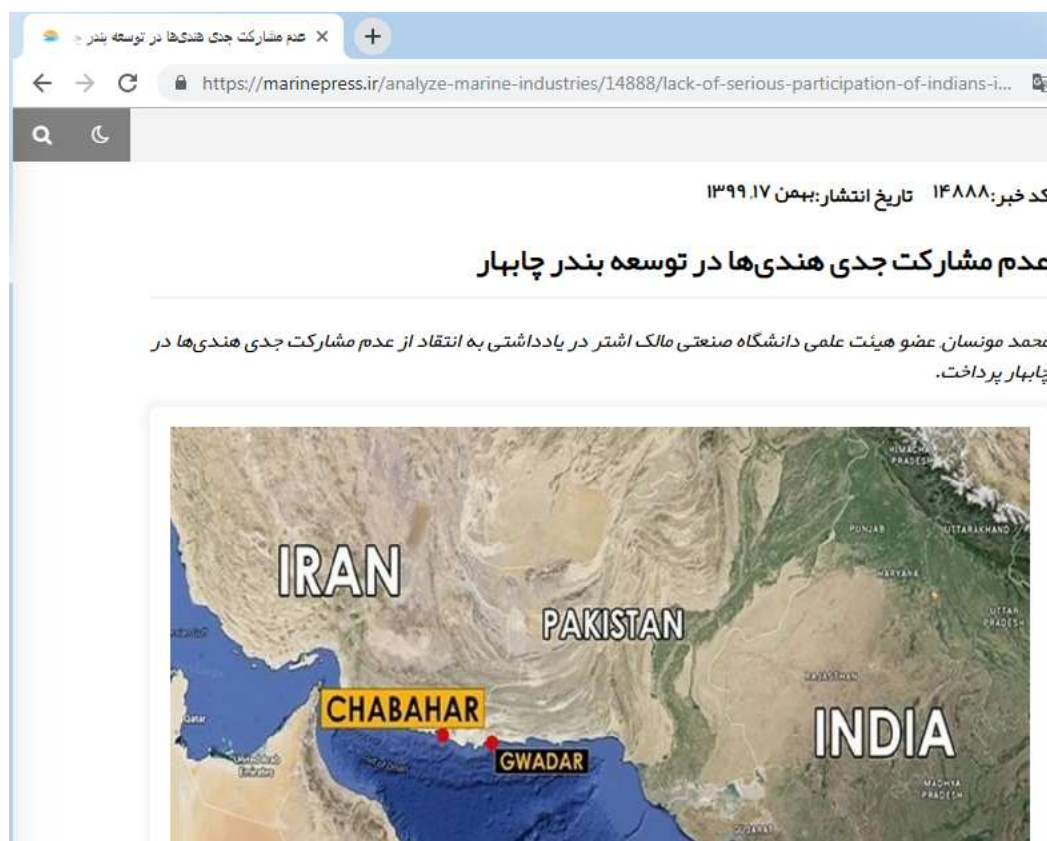

عملکرد هندی‌ها در توسعه بندر چابهار شبیه یک «مسخره‌بازی تلخ» است تا یک مشارکت اقتصادی جدی / در دوره ترامپ، این تصور پیش آمد که هندی‌ها هنوز مستعمره انگلیس یا آمریکا هستند!

توسعه سواحل مکران و تمرکز جمعیت میلیونی در این سواحل، از سال ۱۳۸۸ مورد تاکید مقامات ارشد کشور و شخص رهبری بوده است ولی متاسفانه بعد از گذشت ۱۲ سال نمیتوان تحول بزرگی را در این سواحل شاهد بود. البته اقدامات ارزشمندی در این مدت از سوی سازمان‌های متولی مانند سازمان بنادر و دریانوردی و وزارت نفت و نیرو و سپاه پاسداران انجام شده است ولی با این وضعیت و سرعت احتمالا ۱۵۰ سال طول می‌کشد تا سواحل مکران روی پیشرفت و آبادانی متوازن و فراگیر را ببیند. فراموش نکنیم که برخی کشورهای بیابانی حاشیه جنوبی خلیج فارس با تفکرات مدیریتی عاریتی ولی درست، ظرف ۱۰-۱۵ سال متحول شدند. در مورد علل رشد آهسته سواحل مکران، علل متعددی وجود دارد که جای بحث دارد ولی یکی از موارد را میتوان در توسعه بندر چابهار

سراغ گرفت. نحوه عملکرد هندی‌ها باعث شده است که عملاً توسعه این بندر استراتژیک و پسرانه‌های آن با تاخیرهای طولانی و غیرموجه مواجه شوند.

تمایل هندی‌ها برای سرمایه‌گذاری در بندر استراتژیک چابهار به حدود دو دهه پیش و سال ۲۰۰۲ میلادی باز میگردد ولی ملاحظات سیاسی هند و تاخیرهای زیاد باعث شده است که عملاً از ظرفیتهای چابهار استفاده مطلوبی نشود و حتی حجم سرمایه‌گذاری اولیه پیشنهادی آنها نیز بسیار ناچیز باشد. هند متعدد شده بود که نیم میلیارد دلار در بندر چابهار و حدود یک و نیم میلیارد دلار در راه‌آهن چابهار و زیرساختهای پسرانه‌ای سرمایه‌گذاری کند که تاکنون فقط در حدود ۸۵ میلیون دلار! سرمایه‌گذاری کرده‌اند. ناچیز بودن این عدد از آنجا معلوم می‌شود که چینی‌ها در بندر گوادر پاکستان متعهد به سرمایه‌گذاری ۶۲ میلیارد دلاری در یک بازه زمانی ۱۵ ساله شده‌اند که پیشرفتی فوق‌العاده و طبق زمان‌بندی داشته‌اند. قطعاً بندر چابهار در رقابت با رقیب دیرینه خود، بندر گوادر بسیار عقبتر خواهد بود چراکه همین تعهد ناچیز هندی‌ها هم بدرستی انجام نشده است تا جائیکه در تابستان امسال در رسانه‌ها اعلام شد که هند از پروژه راه‌آهن چابهار کنار گذاشته شد. در مجموع میتوان گفت که هند در قواره و اندازه یک شریک صنعتی و اقتصادی شایسته برای فعال کردن پتانسیلهای سواحل مکران نیست و عملکرد هندی‌ها در توسعه بندر چابهار شبیه یک «مسخره‌بازی تلخ» بوده است تا یک مشارکت اقتصادی جدی. متأسفانه در این زمینه رسانه‌های ایران، مطالبه‌گری کافی را ندارند و به تجهیزات بندری مختصری که بعد از تعلل بسیار در چابهار نصب می‌شوند دلخوش می‌کنند. هندی‌ها باید متوجه عصبانیت ایرانی‌ها از فرصت‌سوزی‌های انجام شده بشوند. ضمن اینکه سیاستمداران ایران باید در تصمیم خود در سپردن بخش مهمی از بار توسعه چابهار به هندی‌ها تجدید نظر کنند و دنبال شرکای مطمئن‌تر و مستقل‌تری مانند چین باشند. هندی‌ها در دوره ترامپ، به گونه‌ای عمل کردند که این تصور پیش آمد که شاید هندی‌ها هنوز هم مستعمره انگلیس یا آمریکا هستند! کشوری که برای مشارکت در یک پروژه بزرگ فراملی باید منتظر اجازه آمریکا باشد قطعاً شریک مطمئنی نیست. رای هند علیه پرونده هسته‌ای ایران در سالهای ۲۰۰۶ و ۲۰۰۹ برای خوشایند آمریکایی‌ها هرگز از یاد ایرانی‌ها نمی‌رود در حالیکه هند خودش دارای تسلیحات اتمی است! همچنین قطع خرید نفت هند از ایران از سال ۲۰۱۹ و جایگزینی آن با نفت مکزیک هرگز نباید فراموش شود در حالیکه ایران برای سالهای طولانی، برای دسترسی هند به بازار آسیای میانه و افغانستان، توسعه چابهار را بطور تقریباً انحصاری در اختیار هند قرار داد و رقیب دیرینه آنها یعنی چین را ناکام گذاشت. هند همواره منافع اقتصادی خود با ایران را قربانی مطامع سیاسی با آمریکا نموده است.

در کل، نخبگان جامعه دریایی، رسانه‌ها و مقامات سیاسی و نمایندگان مجلس (بخصوص نمایندگان استان‌های ساحلی) نباید به نصب یک دستگاه جرثقیل دلخوش باشند و باید این مطالبه‌گری خود را با صدای بلند فریاد کنند تا شاید جو ایجاد شده باعث اهرم فشار بیشتری بر هندی‌ها باشد و بندر چابهار، آهنگ شتابان‌تری به سوی تحول

و توسعه را تجربه کند. توسعه سایر بنادر و سواحل مکران نیز با تکیه بر توان داخلی و استفاده از شرکای قدرتمندتر و مطمئن تر خارجی میتواند خیلی زودتر اتفاق بیفتد.

